

Esipuhe

Kun vaimoni Laura sairastui n. kahdeksan ja puoli vuotta sitten, jäin hoitamaan häntä kotona omaishoitajana. Koska olin sidottu täysin kotiini, juuri tänä aikana ovat syntyneet kaikki tämän sivuston www.sanaveli.com luennot. Ilman vaimoni sairastamista luennot olisivat jääneet mitä ilmeisimmin tekemättä. Tässä on ollut ihmeellinen Jumalan suunnitelma mukana. Siksi haluan tuoda julki Laura-vaimoni muistolle kirjoittamani muistopuheen. Ehkä siinä on myös lohdutuksen sanoja puolisonsa tai jonkin muun rakkaan menettämisen kokeneelle ystävälleni.
Siunauksin: Veli Tuomi

Vaimoni Laura Tuomen muistolle

Lauran olivat linnut ja kukat. Niitä hän rakasti monen muun rakastamisen ohessa. Mutta nyt on lintujen ja kukkien aika ohi.

Lintuja Laura hoivasi ja ruokki. Ne tulivat ajan mittaan todella kesyiksi. Moni sairas lintu tuli terrassillemme kuolemaan. Joskus Laura otti sairaan linnun käsiinsä väliin ja lauloi sille rohkaisevasti. Joskus lintunen kuoli hänen käsiinsä ja silloin Lauralla oli suru. Hän itki menetettyä lintuelämää.

Laura oli viimeisinä vuosinaan itsekin kuin haavoittunut, siipirikko lintunen. Hän tuli aikanaan hyvin erilaisesta maailmasta Sieviin, mutta sopeutui. Hän oli kuin muuttolintu, joka löysi kodin täältä. ”Niin kuin muuttolintusen tie taivasta kohti matka vie. Kuin unelma kiitävä elämä pois, kirkkausrantahan kodista maan”, sanotaan Matkamiehen virressä. Se laulu on kuin Lauraa varten tehty.

Kaikki tapahtuu usein nopeasti. Muutos tulee, tahtopa tai ei. Tässä me emme ole samalla viivalta; toinen pysyy myöhäiseen vanhuuteensa saakka terveenä, toisen kohtalona on sairastuminen, inhimillisesti katsoen, liian varhain. Samoin on kuoleman kanssa.

Lauraa ei ehkä aina ymmärretty täysin. Hän oli kotoisin Hämeestä, eikä hän ollut aina samanlainen kuin monet muut naiset: kutova, virkkaava ja muuta sellaista naisellista tekevä. Mutta Laura kirjoitti paljon. Laura luki myös paljon: Raamattua, muuta hengellistä kirjallisuutta ja taidekirjoja. Siksi hänen tietomääränsä oli suuri ja monialainen. Klassinen musiikki oli Lauralle erityisen rakasta. Hän oli hengellisen ja klassisen musiikin jatkuva kuuntelija. Omia laulujaankin hän teki. Kirjoituksia ja runoja hän jätti jälkeensä suuret määrät. Minä ihmettelin usein hänen kykyjään.

Laura oli ammatiltaan kättilöterveydenhoitaja. Hän oli siinä todellinen ammattitaitaja. Hän oli ollut mukana työvuosinaan sadoissa, kai yli tuhannessa synnytyksessä mm. Lammin synnytyssairaalassa, sairaalassa jopa New Jerseyssä, USA:ssa, lähellä New Yorkia, ja sitten täällä Sievissä 60-luvun alkupuolelta asti. Laura on pelastanut ammattitaidoillaan, osaamisellaan ja neuvokkuudellaan, monen äidin ja syntyvän lapsen elämän. Hän koki surua kun piti jäädä eläkkeelle.

Yhteinen elämämme lasten kanssa riensi ohi kuin lyhyt tuokiohetki. Sitten he vuorotellen lähtivät omaan elämäänsä. Jäimme Lauran kanssa kahden. Sekin oli onnellista aikaa.

Laura oli mukana monessa. Hän oli mukana Suomen Syöpäyhdistyksen toiminnassa. Lauri Jokisen kanssa hän oli perustamaassa Sieviin ensimmäistä lasten päiväkotia. Laura keräsi varat, että Terveystieteiden keskukseseen saatiin ultraäänilaitte. Sitä hän itsekin tarvitsi työssään. Hän kirjoitti usein SIEVI-LÄINEN -lehteen linnuista ja oli myös kauan SANAN ÄÄRELLÄ -palstan kirjoittajana.

Noin kahdeksan vuotta sitten kaikki muuttui äkisti. Kipu iski Lauraan kuin salama. ”Pari viikkoa tässä menee”, lääkäri sairaalassa arveli. Kysymys oli kuitenkin jostakin aivan muusta. Viikot kuluivat ja apua ei löytynyt. Missään vaiheessa ei yksikään lääkäreistä kertonut, mistä Lauran kipu ja liikuntakyvyn heikkeneminen johtuivat. Eivät he ole koskaan myöhemminkään sitä kertoneet. Lääkärit eivät kai edes tienneet Lauran liikuntakyvyn menetyksen todellista syytä. Viikot vaihtuivat kuukausiksi ja vuosiksi. Sairaus eteni hitaasti yhä huonompaan suuntaan. Tuli uusia vakavia sairauksia. Omaishoitajan piti oppia myös paljon – ja kestää.

Jouduimme usein kysymään: miksi? Mutta noista tuskan väsymyksen ja ahdistuksen vuosista olen kuitenkin kiitollinen. Kasvoimme ihmeellisellä tavalla yhteen.

Jumalan käsiin joutunut Laura sai kasvaa näinä vuosina myös Jeesuksen tuntemisessa. Hänestä kasvoi lähellä Herraa elävä ihminen. ”Jumalan kuritus koituu meidän todelliseksi parhaaksemme: me pääsemme osallisiksi hänen pyhyydestään”, sanotaan Heprealaiskirjeessä. Kun Laura-rakkaani taipui Herran tahtoon, hän rauhoittui. ”Tämä on minun osani ja tieni”, hän sanoi.

Sairausvuosien saatossa saviruukku mureni ja mureni. Tajusin, että Herra sitä työtä teki. Nyt voin jo iloitakin siitä, mitä kaikkea tapahtui noina vuosina. Iloitsen myös, että sain hoitaa Lauraa kotona yli seitsemän vuotta. Lauran kärsimykset olivat myös minun kärsimyksiäni.

Kaiken tuon ahdingon keskellä meille kahdelle syntyi käsittämätön ja ihmeellinen keskinäinen rakkaus. Sitä ei voi sanoin selittää. Vaikean sairauden viimeiset vuodet olivat niitä, joita Laura piti elämänsä ihanimpina vuosina. Hän sai olla rakastettu ja sai käydä ihmeellistä Herran koulua, tyhjennyskoulua ja särkyneeksi tulemista. Kun sanoin hänelle, kuinka paljon minä rakastin häntä, pientä haavoittunutta lintua, hän uskoi sen, koska hän näki sen pitävän paikkansa. ”Mutta vain Jeesus rakastaa minua vielä enemmän”, hän sanoi. ”Herra rakastaa minua varmaan sanomattomasti, kun hän antaa näin paljon kärsimystä minulle”, Laura sanoi. Hän oppi, että vain kärsimyksien kautta päästään lähelle Herraa.

Mutta sitten tuli päivä – marraskuinen - että oli pakko lähteä pois kotihoidosta ja muiden hoidettavaksi. Laura oli liian heikko kotona hoidettavaksi ja minä itsekin olin kuluttanut loppuun kaikki voimavarani. En ollut ottanut kuuleviin korviini neuvoja, kuinka minun tulisi huomioida myös omaa itseäni. Neuvot olivat varmaan oikeita, hyviä, totta ja viisaita, mutta mahdottomat toteuttaa, sillä minä rakastin tuota Laura-nimistä pikkulintua niin paljon, että se teki joskus suorastaan kipeää. En minä voinut paeta paikalta, eikä Lauralla ollut muuta kotia. Koti oli Lauralle niin sanomattoman rakas. Tuntui lohdulliselta Lauran todetessa: ”Kukaan muu ei osaa hoitaa häntä paremmin, kukaan ei kykene laittamaan sellaista ruokaa kuin sinä. Ei kukaan osaa ruokkia minua niin hyvin kuin sinä. Vain sinä osaat auttaa oikealla tavalla tuskien yllättäessä. Vain sinä tiedät, miten krampissa oleva lihas hoidetaan kivuttomaksi. Sinulla Veli on naisen kädet, mutta miehen järki”, Laura sanoi. Lauraa oli helppoa rakastaa, koska hän oli syvästi kiitollinen hoitajalleen.

Nivalan Hoivaosastolla ollessaan hän joskus sanoi, että hänen sydämensä taitaisi haljeta ilosta, jos hän saisi edes hetken vielä olla kotona ja minun kainalossani. Jouluna hän kävikin vielä kotona, mutta jo tapaninpäivän aamuna oli lähdeävä sairaalaan. Vain jouluaatto oli ihana yhteinen ja vii-

meinen onnen päivämme kotona. Ambulanssin paareilta hän vielä vilkutti ja sanoi: ”Bye, bye, koti”. Se tarkoitti tässä: hyvästi koti! Se sattui minuun kuin miekan pisto. Oma koti jäi lopullisesti. Tämän jälkeen hän ei kyennyt edes ajattelemaan kotona käyntiä. Mutta nyt Laura on oikeassa kodissaan, paljon paremmassa, kuin mitä minä kykenin ikinä hänelle antamaan. Ja hän saa kaiken lisäksi levätä nyt Kristuksen hoivassa.

Nivalan Hoivaosastolla muistelimme useita yhteisiä matkojamme. Ja kun oli päivittäinen kahvin aika, sovimme jo etukäteen, missä sitä muka joisimme kuin unelmana: Aulangolla, tai jossakin muualla Hämeenlinnassa, Lapin tunturirinteessä jne. Laurassa oli jotakin hyvin ihmeellistä hoitajienkin mielestä. Kun hän toivoi pääsevänsä vielä Sieviin, Pajulaan, asumaan, joku hoitajista kysyi: ”Miten me sitten pärjäämme, jos sinä lähdet”.

Viime kevään aikana Laura pyysi, että lukisin hänelle päivittäin Raamattua. Jokaiseen päivään liittyikin sitten pieni raamattutuokio ja rukoushetki. Viimeisenä luin Lauran pyynnöstä Jobin kirjan. Tosin ihmettelin, kuinka hän jaksaa kuunnella niin raskasta tekstiä. ”Minä ymmärrän Jobia”, hän sanoi.

Aina kun lähdin Herran siunauksen jälkeen Lauran luota kotiin, me halasimme ja suukottelimme toisiamme. Lähteminen Lauran luota oli aina yhtä vaikeaa. Jos tuolloin paikalla oli hoitajia, he saattoivat huokailien sanoa nivalalaisittain: ”Kahtokkaa ny nuita rakastavaisia!” Se oli heidän mielestään hyvin ihmeellistä. Raamatussa, Rakkauden korkeassa veisussa, sanotaankin: ”Pane minut sinetiksi sydämellesi, sinetiksi käsivarrellesi. Sillä rakkaus on väkevä kuin kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku on tulen hehku, on Herran liekki. Eivät suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksuttaisiin”.

Laura oli kypsyyttä viljaa, kun kutsu uuteen kotiin tuli. Kaikki epä tietoisuus on nyt sen vuoksi poissa. Taistelujen jälkeen on tullut ikirauha. Takana ovat monet yhteiset valvotut yöt, monet tuskanhuudot ja itkut. Takana on myös jatkuva uupumus, jossa Laura vuosia eli – ja minä myös. Lauralla on nyt ihana paikka uudessa kodissaan. Mutta minulle jäi ikävä. Menneiden Lauran kärsimysvuosien jälkeen, voin sanoa, että kaikki on nyt hyvin hänen kohdallaan. Sanoin sen myös usein Lauralle: kävi miten kävi, aina käy hyvin!

Nyt kun Laura on oikeassa kodissaan, itselleni varattu aika, joka on jo alkamassa, tulee varmaan sisältämään vielä paljon ahdistusta, voimattomuutta, kaipuuta ja itkua. Lapset ja lastenlapset ovat olleet ilonamme aikanaan ja nyt erityisesti minulle, kun olen yksin.

Lupasin tulla pian hänen perässään, mutta vasta sitten, kun kaikki Jumalan minulle määräämät työt on tehty. Olen saanut siihen tehtävän. Vielä pitää siis opettaa vaikkapa Internetin välityksellä monia. Kuuntelijoita on tuhansia.

Iankaikkisen elämän ihmiset ovat niitä, jotka ovat ottaneet vastaan Jumalan armon ajallaan ja ovat tulleet osallisiksi Kristuksen rististä ja hänen verensä voimasta. He ovat avanneet sydämensä Kristukselle ja eläneet hänen yhteydessään kuolemaansa asti. Perillä on kerran näiden ihmisten ihmeellinen valkopukuinen joukko. Heistä on kirjoitettu: ”Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaissheet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitensä.” (Ilm. 7:14+).

”Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähelle, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.” (Ilm. 7:17).

Päivänä, jona Laura oli vielä hereillä, hän pyysi minua laulamaan laulun Saviruukku. Hän oli itse tuo saviruukku, joka pala palalta murtui pois. Rukoilimme vielä yhdessä. Tämän päivän jälkeen ei Laura ollut enää tajuissaan.

Kun menimme Satu-tyttäreni kanssa 10. heinäkuuta katsomaan Lauraa, Satu huomasi ensiksi, ennen hoitajia, että kuin salaa Lauraa oli nukkunut pois muutamaa minuuttia ennen meidän tuloamme. Silloin havahduin vasta minäkin. Rakkaani oli nyt poissa. Van savimaja oli jäänyt jäljelle. Sota oli ohi ja rauha tullut. Hän on perillä. Minulle jäi sanomaton ikävä ja toisaalta ilo siitä, että rakkaani on nyt ikikirkkaudessa.

Kiitos, Laura, ihanista vuosista kanssasi! Kiitos sinulle, Herra, sanomattomasta armostasi!

Veli Tuomi